

9 Masal D'iyarından

ÖN SÖZ

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçekliğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşıl gelmiştir.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bu sonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Sincabın Çaresizliği

Bir orman varmış vaktinde
İçinde bin bir türlü hayvan, hepsi de kendi işinde
Ağaçların birbirine tebessüm edip durduğu
Kurdun kuşun barışçıl davranıp dost olduğu
Ama bir aksilik olmazsa olur mu?
Aksilik olmadan bir fabl var olur mu?
Neyse, bir de ormanda tilki-öküz ikilisi varmış işte
Bu barışçıl ortamdan memnunlarmış amma gözleri hep
diğerlerinin işinde
Tilkinin kolu da her yere uzanmaktaymış ha, duymuş bir
yerlerden
Avcılar gelecekmiş buralara, kanlar akacakmış her birinin
yüreklerinden
Hemen gitmiş yetiştirmiş bunu biricik kankası öküze
Durmuş düşünmüşler her bir ihtimali süze süze
Kaçıp gidelim, demişler; kimselere çaktırmadan
Amma beş parasız kalacaklar, bunun da farkındalar
Sonra akıllarına gelmiş bir hinlik
Avcılardan para koparabilseler ne de güzel gelir zenginlik
Böylece başlamış bunlar avcılarla buluşmaya
Arkadaşlarını satarak adeta, paraya ulaşmaya
Aslanın düzenlediği toplantılara da gitmemişler
Sözüm ona her bir hafta bir başka hastalıkla itişmişler
Gel gör ki sincap bunlardan şüphelenmiş.
Sanki bu ikisi bir dolaptır döndürmekteymiş!
Gene toplantılara gelmedikleri bir gün o da bir şeyler gevelemiş

Aslanın övünüp durduğu konuşmalarındansa, ikiliyi takip
etmeyi yeğlemiş
Böylece yürümüşler de yürümüşler
Biçare sincabın bacakları, yavaş yavaş çürümüşler
Nitekim onlar durunca o da atlamış çayırın bir tanesine
Duymuş bütün o hainlikleri, öküzün sesinde
Durumu çaktığı gibi sessizce ayrılmış oradan
Aslana bildirmeliymiş bunu, söylemeliymiş ona beklemeden,
durmadan
Koşmuş gitmiş aslanın yanına
Aslan şaşırmış, hiç te sevmezmiş sincabı, minnet canına
Ne işin var burada, demiş sincaba
Alayla gülmüş: Toplantıdan kaçtığın için özür mü dileyeceksin
yoksa?
Özür dilerim diye başlamış sincap
Sonra da anlatmış olayı sığağı sığağına
Aslan susmasını beklemiş hayvancağızın
Saçma bir lakırdı için bu kadar yorulmamak lazım
Ama sincabın ağzı açıldıkça açılmış!
Hiçbir ihtimali atlamamak için dönüp dönüp anlatmaya
kalkmış!
Aslan sen bir hiddetlen sincaba!
Öyle bir kükremiş ki, korku salınmış aleme cihana
Demiş ki sincaba: Saçmalıklarını kendine sakla
İki kurul üyesi hakkında böyle konuşmak nasıl bir cesaret, ha!
Yaptığın hırsızlıkları unuttuk mu sanırsın
Bu diyarda sana güvенеceğimizi mi sanırsın
Sen istediğin kadar vazgeçmiş olan bu huyundan
Bizim gözümüzde hep yalancı bir hırsız olacaksın!

Sincabın doluvermiş birden gözleri
O bırakalı çok olmuş o işleri, hak etmiyormuş bu sözleri
Aslanın dedikleri ile kendini üzmemiş
Varmış gitmiş yanından
Bir ümit çıkmış ormana
Bağıra çağıra anlatmaya çalışmış durumu halka
Lafi daha bitmeden herkes gülmeye başlamaz mı!
Sincap onlara göre fıkra anlatmakta, gülmeden olmaz mı!
Sincabın bütün o güveni, ümidi kırılmış
Ta ki tavşanla gözü kesişene kadar, zavallını gözleri pırıl
pırılmış
Ona tek gülmeyen bu hayvana gülümsemiş sincap acıyla
Gözlerini dikmiş üstüne, yeni bir ümidin doğum sancılarıyla
Bu bakışları tavşan da fark etmiş
Korkmuş da birden, kaçmaya başlamış
Sincap bin bir acele yetişmiş arkasından
Kurtarmak istiyormuş bu güvenilmez damgasını yakasından
İnanıyorsun değil mi, demiş nefes nefese
Kimse inanmıyor bana, kısılmış gibiyim adeta bir kafese
Demiş ki o da: Sen sincap doğruları söyler durursun.
Aslan sana inanmamış, varsın pişmanlığına kudursun.
Sincap çok sevinmiş çünkü bulmuş bir yoldaş
Artık aslan hiç değilse tavşana inanacak!
Demiş gel kardeşim beraber edelim aslana ikaz
Aksi takdirde buralar olacak hep enkaz
Tavşanın gözleri irileşmiş birden
Aslanın yanına çıkabilme cüreti ne arayabilir kendinde
Hayır, demiş; ben gidemem oraya
Sen söylersin ya işte

Sincap bir ümit yüreklendirmeye çalışmış tavşanı
Fakat heyhat! Tavşan kendini atmak istemezmiş tehlikeye
Sincap da napsın tekrar çıkmış aslanın yanına
Aslan tınlamamış bile sincabı, alay etmiş salına salına
Bağırması en sonunda sincap tahammülsüzce
Bre mahlûkat! Güvenmemelisin sen tilki ve öküz!
Aslanı sinirlendirmiş artık bu davranış
Sincabı tuttuğu gibi kovmuş ormandan, dinlememiş hiç yakarış
Orman sakinleri görmüş sincabın halini
Bu zamana kadar kaldığına şükretsin, demişler istemezlermiş
hırsız bir haini
Tavşan da izlemiş sincabı üzgün bir suratla
Gidip engel olmak ister amma buna cesaret edemez
Tavşan atıldıktan sonra ormandan
Tilki ile öküz yok olmuş birden ortalıktan
Avcılar da gelmekte hiç gecikmemiş!
Kırıp geçirmişler bütün halkı, bir vahşet yaşanmış ki gözle
görülecek kadar seçik
Bunla da yetinmemişler
Katliam sonrası ormanı da alevlerin arasına atıvermişler
Yargısız insaf yapılmamalı kimseye
Aslan inansaydı sincaba
Böyle mi olurdu sonları acaba?

Zeynep BAYSAL

Ahtapot ve Yengeç

Günün birinde o derin mavi suların içinde sürekli yalnız kalan herkese kırgın bir ahtapot varmış. Bu ahtapot yine bir gün karamsar düşünceleriyle o derin mavilikte gezinirken yanına daha önce oralarda görmediği bir yengeç gelmiş. Sonra ona içten bir selam verdikten sonra:

“ Burada tek başına neler yapıyorsun? ” diye sormuş.

Ahtapot bu soruya sadece “hiç, öylece geziniyordum.” demiş. Ahtapotun aslında verebilecek çok cevabı varmış. Mesela, bazı balık arkadaşları ve onları yöneten acımasız köpek balığı onun dış görünüşü hakkında çok kırıcı sözler söylüyorlarmış ve bu durum onun denizdeki arkadaşları arasında dışlanmasına neden olmuş. O da kendini uzaklarda derin düşünceler içinde gezinirken bulmuş. Sonra yengeç ve ahtapot saatlerce muhabbet etmişler.

Ahtapot, uzun süreden beri ilk defa böyle bir sohbet ortamında bulunmuştu. Yengeç ise o saatlerce süren sohbette kendisine eşlik eden arkadaşını çok sevmişti ve onunla her gün sohbet etmek için buldukları yerde buluşmaya söz vermişlerdi. Artık her gün buluşup birbirlerini tanıma amaçlı sohbetlerde bulunmuşlar. Bu böylece devam ederken acımasız köpek balığı bu durumu duymuş. Bu köpek balığı oldukça acımasız bir hayvanmış ve denizdeki çoğu canlı köpek balığından korkuyormuş. Acımasız köpek balığı ahtapotun dışlanması için her şeyi yaparmış. Zamanında ahtapot ile arkadaş olan Japon balığı sürüsünü tehdit edip onları başka yerlere göndermişti. Sonrasında ise ahtapotun balık sürüsünü öldürdüğünü söyleyip büyük bir iftira atmıştı. Bu iftiraya

inananlar ahtapottan uzak durmuş ve zavallının bütün arkadaşlıklarını mahvetmişti. Bu yüzden ahtapot yengeç ile olan arkadaşlığının duyulmamasını istiyormuş. Fakat acımasız köpek balığı öğrenmişti ve hemen o yengeci bulmuş ve onu bir köşede sıkıştırıp tehdit etmiş. Ama yengeç çok akıllıca bir mücadele verip bu durumdan kaçmış.

Sonra hızlıca ahtapotu aramış, tanıştıkları yerde yine derin düşüncelere dalmışken bulmuş. Hemen onu uyarmış:“Hadi, gel benimle. Hızlı ol.”Ahtapot şaşkınlıkla ve hızlıca hareket etmeye başlamış. İkisi beraber o acımasız köpek balığından kaçmışlar ve diğer günlerde mutlu bir deniz dünyası bulmuşlar. Orada dostlukları sonsuza dek devam etmiş. Köpek balığı ise bu duruma çok sinirlenmiş ve çok hırçın davranışlarına devam etmiş. Bu durumdan sıkılan deniz canlıları onu o derin sularda terk etmişler ve onun da yalnız ve mutsuz bir hayatı olmuş.

Tuğba TUTAL

Aslan ile Tilki

Zamanın birinde ormanda yaşayan akıllı ve zalim bir kral varmış. Aslan halkı toplayıp şunu söylemiş:

- Eğer kim benim için 10 hayvan avlarsa ona benim yardımcılığımı vereceğim.

Hayvanlar düşünmüş ama biz hayvan öldüremeyiz, demişler. Derken tilki çıkagelmiş:

- Ben yaparım kralımız, demiş. Aslan da:

- Yaparsın demek. Ama bir şartım var. İşine kurnazlığı karıştırmayacaksın. Kanlı canlı 10 hayvanı önüme atıp yardımcım olacaksın. Kuralları çiğnersen ben de seni çiğnerim ona göre, demiş.

Tilki teklifi kabul etmiş ve hemen işe koyulmuş. 10 leş bulup aslan bunların içini dolu sansın diye bunlara taş doldurmuş. Ardından üzerine hayvanın kanından sürmüş.

Aslanın huzuruna çıkıp ona övgüler yağdırmış. Leşleri gösterip:

- 10 hayvan leşi kralım, demiş. Aslan leşleri incelemiş ve yeni avlanmış olduğu kanısına varmış. Ancak, cesette son anda eline gelen taş parçası her şeyi değiştirmiş. Leşe pençesini atınca içinin taş dolu olduğunu fark etmiş. Tilki'ye dönüp:

- Kurnazlığın yine ortaya çıktı işte, demiş. Tilki çırpınıp durmuş ama nafîle, aslan onu oracıkta parçalayıvermiş.

Kendisini seyreden kalabalığa:

- Bakınız, bakınız ki tilkiden ibret alın. Her şeye sazan gibi atlayıp sonra kurnazlığa kaçmayın Yaptığımız işi ya düzgünce yapın ya da atlarken iki kere düşünün, diye seslenmiş.

Arda PARAKAL

Koala ve Ceylanın Kavgası

Günlerden bir gün ceylan koalayı uyurken görmüş. Seslenerek onu uyandırmaya çalışmış. Koalanın onu duymaması merakını öfkeye dönüştürmüş. Gözüne iliştiği taşı koalanın kafasına fırlatmış. Uykusunun bölünmesini sevmeyen koala birden irkilerek ceylana bağırması: “Ne diye uyandırıyorsun beni?! Bilmiyor musun uyumayı ne kadar sevdiğimi, uykudan uyandırılmaktan nefret ettiğimi?!” Özur dileseydi sakinleşecek olan koala, ceylanın şu sözleri üzerine daha çok sinirlenmiş: “Ne kadar tembel bir hayvansın sen! Yiyip içip yatıyorsun. Yapacağın başka bir iş yok mu senin? Ormanımızda boş yere yer kaplıyorsun. Hiç bir yararın yok senin şu güzelim ormanımıza.”

Koala bu sözleri duyunca ceylanın üzerine atlamış. Bir süre kavgaya etmişler. Oradan geçen leylek kavgaya ettiklerini görünce gidip ormanın bilgini aslana durumu söylemiş. Bilgin aslan ormandaki tüm hayvanların sorunlarını çözermiş. Kimin bir sorunu olsa bilgin aslanın kapısını çalmış. Leylekten, koala ve ceylanın kavgaya ettiklerini duyan aslan çok şaşırılmış. Çünkü koalayı pek görmezmiş ormanda. Kendini bildi bileli koala hep uyurmuş. Daha fazla beklemeden leylekle birlikte koala ve ceylanın yanına gitmişler. Koala, bilgin aslanın geldiğini görünce ona saygısından ceylanla tartışmayı bırakmış. Bilgin aslan: “Ne oldu dostlar? Ne diye kavgaya ediyorsunuz. Hele bir anlatın. “ demiş. İkisi de aynı anda konuşmaya başlamış. Birbirlerini suçluyorlarmış. Bilgin aslan: “Sırasıyla anlatın. Ceylan sen başla.” demiş. Ceylan anlatmaya başlamış. Ceylanı dinleyen aslan koalaya da söz hakkı vermiş. Koala da

ceylanın sözlerini doğrulamış. Bilgin aslan; “Bu yüzden mi kavga ettiniz? Ceylan, sen koalaya bu sözleri söylememeliydin.” demiş. Ceylan hemen kendini savunmaya geçse de yaptığı hatanın farkındaymış. Ama hâlâ inkâr etmeye çalışıyormuş. Aslan: “Koala sen de hemen onun üzerine atlamamalıydın. Kendini sözlü bir şekilde de savunabilirdin. Hadi şimdi ikiniz de hatalı olduğunuz için birbirinizden özür dileyin.” demiş. Koala ve ceylan mahcubiyetle özür dileyip birbirlerine sarılmışlar. Sonra aslana dönmüşler: “Sana çok teşekkür ederiz bilgin aslan. Sen olmasaydın bizim kavgamız çok uzun sürerdi.” demişler. Aslanın yüzünde her zamanki gibi bilgece bir tebessüm yayılmış.

Şeyma Nur TAŞGIRAN

Yardımsaver Kelebek

Varmış bir kelebek
İstiyormuş su içmek
Su içmek için
Gerekıyor otları geçmek

Yeşil otları geçince
Suyun kenarına gelince
Su içmekten vazgeçer
Otların arasındaki sineği görünce

Sinek ordan ona bakıp:
“Çıkarırsın beni buradan ne yapıp?”
Kelebekona:”Geliyorum.”
Demiş sopayı kapıp

Kurtarmış sineği
Burkulmuş bileği
Sinek karşısındaki görüntüye
Düşmüş büyük üzüntüye

Sinek onu orada bırakıp gitmiş
Kelebek yalvarmış sineğe
Nankör sinek yoluna devam etmiş
Bakmamış hiç kelebeğe

Sinek hatasını anlayınca
Dönmüş geriye
Kelebeği ölü görünce
Düşmüş dehşete

Anlamış bizim sinek
Yardım edene yardım etmek gerek
Eğer böyle yapılırsa
Sürer dostluklar ölene dek

Esat Efe ÇAPAR

Kavga

Yaramaz kuş ağacın en üst dalında hararetli bir şekilde sincapla tartışıyorlarmış. Çünkü sincap ağacın dalında findıkların yerken kuş onu rahatsız ediyormuş ve en sonunda sincap dayanamayıp ona findık atmaya başlamış. Attığı findıklardan birisi kuşun kafasına gelmiş ve kuş ağacın üst dalından yere düşmüş. Düşerken kanadını ağaca çarptığı için kanatlarını kullanamamış ve sert bir şekilde yere düşmüş. Kafasını çarptığı için kafası kanamaya başlamış. Gürültüden rahatsız olan hayvanlar kuşu yerde kanlar içinde görünce çok telaşlanmışlar ve kuşu hemen doktor tavşanın kliniğine getirmişler. Tavşan kuşu muayene etmiş ve kuşun kafasını sargı bezi ile sarmış. Çok bir şey olmamıştı ama yine de bir sorun çıkmaması için tavşan kuşun orada kalması gerektiğini söylemiş. Kuş itiraz etmiş ama tavşanın kararı netmiş.

Sincap aşırı derecede vicdan azabı hissettiği için tüm gece kuşun yanında kalmak istemiş. Kuş ilk başta kabul etmek istemese de sincabın itirazlarına dayanamamış ve kabul etmiş. Aslında kuş biliyormuş haksız olduğunu. Çünkü sincap ona hiçbir şey yapmamıştı ilk başta o biraz fazla ileri gitmişti ve pişman olmuştu. Sincap ondan özür dilemiş. Kuş da sincaptan özür dilemiş ve aralarındaki sorunu gidermişler. Yani en azından sincap öyle sanıyormuş. Ta ki ertesi gün olana kadar.

Ertesi gün olanlar ormanın kralı sinirli aslanın kulağına gitmiş. Aslan olanları duyunca sabahın erken saatlerinde kuşun bulunduğu odaya gürültüyle girmiş ve bağırırmaya başlamış. Aslan odaya girince sincap korkmaya başlamış çünkü aslan ormanda sorun çıkınca çok sinirleniyormuş. Kuşa baktığında

kuşun yüzünde sinsi bir gülümseme olduğunu görmüş. Aslan neler olduğunu sormuş. Kuş olanları sincabın aleyhine anlatmış ve aslan da sincaba doğru sinirli bir şekilde dönmüş. Ardından orman polisleri olan tilkilere seslenmiş. Sincabı 2 haftalığına orman hapisanesine götürmesini söylemiş. Tilkiler sincabın kollarından tutarak orman hapisanesine götürmüşler. O sırada kuş ile göz göze gelmiş ve kuşun ona göz kırptığını görmüş. Bu onun daha fazla sinirlenmesine neden olmuş ancak elinden bir şey gelmediği için yumruklarını sıkarak yetinmiş. Sincap, o an kimseye güvenmemesi gerektiğini anlamış.

Belinay Nazlı ÇULLLU

Bilge Ornitorenk ve Tavşan

Bir tavşan varmış hayatından şikâyetçi
Yakınıp durmuş arkadaşı ornitoreng'e acı acı
“Bacaklarım çok kısa ornitorenk kardeş
Dalga geçiyor benle bütün orman âlemi”
Ornitorenk tavşana bakmış iç geçirmiş
Almış karşısına hayat dersi vermeye başlamış.
“Bacakların kısa ama hızlı koşar,
Avlanmaktan kaçarsın.
Baksana ceylanlara onlar napsın ?”
Tavşan durmuş düşünmüş
Bulmuş yine şikâyet edecek bir şey,
Başlamış konuşmaya
“Tüylerim yüzünden hiçbir hayvan korkmaz benden.
Baksana aslana hiç öyle mi?”
Bu konuda yaralı ornitorenk
Tavşana sahte bir gülümseme bahşetmiş.
Elinde olsa bir kaşık suda boğuverirmiş.
“Daha güzel işte kimse korkmaz senden,
Benim gibi olup insan kaçırmazsın sen.”
Tavşanın egosu okşanmış,
Kabarmış da kabarmış.
Ornitorenk ise başlamış düşünmeye.
“Haklısın ornitorenk kardeş,
çok da güzel bir hayvanım ben.
Diğerleri yansın kaderlerine.”
Ornitorenk tavşanın bu halini
Onaylamaz şekilde cıklamış.

“Bir noksanın var tavşan kardeş,
Söyleyeyim mi onu hemencecik?”
Tavşan bakmış ornitorengi,
Sallamış hemen kafasını
“Fazla bencilsin, diğerlerini düşünmezsin
Kendimi övündüreyim derken
Dikkat et de ölmeyesin.”
Tavşan arkasından gelen seslerde
Bir hışımla arkasına dönmüş
Orman hayvanlarını karşısında gördüğünde
Dilini yutuvermiş.
“Kendi kuyumu kendim kazıdım desene sen ona.”
Tavşan önde orman arkasında koşmaya başlamış.
Bilge ornitorenk ise marul yiyerek
Önündeki belgeseli izlemeye başlamış.

Ceylin KARAKÖSE

Büyülü Yemek Yarışması

Bir varmış bir yokmuş. İki genç kızıyla yaşayan dul bir kadın varmış. Küçük kızı olan Lillian yumuşak, iyi kalpli, hamarat ve yardımsevermiş ama annesi Lillian fazla iyi kalpli diye onu hiç sevmezmiş. Bu yüzden neredeyse tüm ev işlerini Lillian'a yaptırırılmış. Büyük kızı Becca ise tıpkı annesi gibi kendini beğenmiş, bencil ve kaprisliymiş.

Bir sabah Lillian annesiyle Becca'nın hararetli bir şekilde tartıştıklarını görmüş ve merak edip dinlemeye karar vermiş. Annesi Becca'ya zamanın padişahının, evlenme çağına gelmiş ve boğazına bir hayli düşkün oğlunu ülkedeki en hamarat genç kız ile evlendireceğini bu yüzdende bir yemek yarışması yapacağını söylüyormuş.

Becca bu haberi duyduğunda hiç düşünmeden kabul etmiş. Oysaki Becca'nın bu konuda hiç bigisi yokmuş. Lillian ise yemek yapmayı hem çok severmiş hem de bu konuda marifetliymiş. Lillian bu yarışmaya katılmak istiyormuş ama annesinin izin vermeyeceğini biliyormuş.

Yarışmaya katılamayacağı için çok üzülen Lillian evde yeterli suları kalmadığı için çeşmeye su doldurmaya gitmiş. Çeşme başında yaşlı bir kadın görmüş. Kadın ona, "Günaydın tatlım." demiş. "Bana biraz su koyar mısın?" Lillian "Tabii ki" diye karşılık vermiş. Böylece kadına suyunu vermiş. Ancak kadın aslında bir büyücüymüş. Büyücü Lillian'a, "Bana yaptığın iyiliğe karşı ben de sana bir iyilik yapmak istiyorum. Dile benden ne dilerse." demiş.

Lillian ilk başta büyücüye itiraz etse de o yemek yarışmasına katılmayı çok istiyormuş. Bu yüzden büyücüye

annesiyle Becca'nın konuşmalarını anlatıp o yarışmaya katılmak istediğini söylemiş. Lillian'ın içindeki iyiliği gören büyücü hemen işe koyulmuş ve Lillian'ın yarışmaya katılmasını sağlamış.

Yarışmayı Adana Acılı İskender yemeği ile kazanan Lillian çok sevinmiş. O sırada annesi ile Becca' da Lillian'ın ne kadar marifetli olduğu hakkında konuşuyorlarmış. Prens Lillian'ın yemek kabiliyetini görünce asla aç kalmayacağı için oldukça mutluymuş. Oğlunun mutlu olduğunu gören kral ise Lillian ile oğlunu evlendirmiş.

Lillian her şeye rağmen annesi ve Becca'nın da sarayda yaşamasını isteyince hep birlikte sarayda yaşamaya başlamışlar. Annesi ve Becca ise tüm kötü davranışlarından kurtulmuşlar. Böylece hayatlarının devamını Lillian gibi iyi kalpli ve hoşgörülü davranarak geçirmişler.

Gökten üç elma düşmüş, biri Lillian'ın başına, biri bu masalı söyleyenin, diğeri de bu masalı yazanın...

Beyza ŞAHİN

Kedi ile Fare

Türkiye'nin küçük bir kasabasında tatlı mı tatlı bir karı koca yaşamış. Bu çift o kadar merhametli o kadar yardımsevermiş ki nerdeyse sokakta ki bütün hayvanları evlerine alacaklarmış. Sonra bir gün kocası kadına:

- Sanem, artık evimize hayvanları alamayız. Tamam, onları bende çok seviyorum ama onları artık doğaya bırakmalıyız, demiş. Kadında eşine saygı duymuş ve beraber onları doğaya salmışlar. Sadece yaralı kedileri kalmış. Bir gün yine alışverişten eve dönerken yaralı ölmek üzere olan fareyi görmüşler. Fare sanki beni alın, dermişçesine bakıyormuş. Zaten farede içinden keşke beni evlerine alsalar diye Allah a yalvarıyormuş. Sonra kadın onu almış ve kocasına, eve götürelim, demiş. O da karısına kıramayıp kabul etmiş. Eve gelince kedileri Boncuk Sanem'in elindeki fareyi görünce çok kıskanmış. Fareyi yalnız yakalayınca hemen ona

-Sen niye geldin? Çabuk git buradan, demiş sertçe. Farenin ona cevap verecek hali bile yokmuş. Ama yine de ona cevap vermiş. Demiş ki:

-Boncuk kardeş halimi görmüyor musun? Sanem ablayla Cem abi bana yardım etmek için buraya getirdiler. Korkma, iyileşince buradan gideceğim. Aradan 1 ay geçmiş ve fare iyileşmiş. O bir ay içinde Sanem ve Cem ona gözü gibi bakmışlar tabii. Boncuk, farenin iyileştiğini görünce onu yine yalnız yakalayıp:

-Hani iyileşince gidiyordun? İyileşmişsin git artık buradan, demiş. Boncuk bunlar söylerken Sanem de bunları duymuş ve Boncuk a :

-Sen bizim misafirimize neden böyle davranıyorsun Boncuk, demiş Boncuk neye uğradığını anlayamamış ve utancından yerin dibine girmiş.Sanem olanları eşine anlatmış ve eşide, o zaman Boncuk un aklı başına gelene kadar odasında kapalı kalsın,demiş.Boncuk, tam iki hafta odasında kapalı kalmış.En sonunda Sanem'e bir daha böyle bir şey olmayacağını söylemiş.Sanem de fareden özür dilemesini istemiş. Boncuk paşa paşa fareden özür dilemiş ve bu olaydan sonra çok yakın arkadaş olmuşlar.

Cemre Gül ARABACI

Dostluk

Günlerden bir gün Bamada ve Amada adında ikigüçlü, mert, delikanlı karınca karşılaşmış. Bamada, dükkânına yeni gelen mallarını indiriyormuş. Amada ise onu görüp yardım etmek istemiş. Birlikte malları taşıdıktan sonra birer çay içmişler ve Bamada, “Yardımanın için teşekkürler, sen olmasan bu işleri bitiremezdim .“ demiş. Amada ise, “Bunun için teşekkürü gerek yok, biz birer karıncayız birbirimize yardım ederiz “ demiş. Bu iki karınca o günden sonra dost olmuşlar ve her gün birbirlerini görüp zaman geçirir olmuşlar.

Aradan uzun bir zaman geçmiş ve bir gün Bamada'nın dükkânı birden alev alıp yanmaya başlamış. Bamada ne yapacağını şaşırılmış tam Amada'yı arayacakmış ki Amada koşa koşa geliyormuş hemde bütün köy ile birlikte herkesin elinde bir kova su yangını söndürmeye çalışıyorlarmış. Büyük bir zorlukla yangını söndürmüşler. Fakat dükkânda kullanılabilecek mal kalmamış, hepsi yangında telef olmuş.

Bamada, bunun üzgünlüğüyle yanıp tutuşurken Amada düşünmeye başlamış ve aklına bir fikir gelmiş. Kraliçe karıncadan yardım isteyeceklermiş. Kraliçe karınca Luna'nın huzuruna gidip yardım istemişler. Kraliçe düşünmüş ve onlara yardım etme kararı almış. Dükkâna yeni mallar getirecekmiş fakat bir şartı varmış Amada onun yanında köle olarak çalışacakmış. Bamada bunu reddetse bile Amada onu zar zor ikna etmeyi başarmış.

Amada, böylece dostluğun önemini herkese göstermiş ve demiş ki “Dost kara günde belli olur.”

Eren BAYGIN

Tavşan ile Kaplumbağa

Bir zamanlar çok yavaş bir kaplumbağa vardı. Bu kaplumbağa yavaş olmasından, kabuğunun çok sert olmasından çok şikâyetçiydi. Ondan çok daha hızlı olan tavşanı çok kıskanıyordu. Tavşan ise ormanın en hızlısı olduğunu söyleyip gururlanıyordu.

Bir gün tavşan ve kaplumbağa ormanda karşılaştılar. Ağaçların önünde durup konuşurlarken kaplumbağa tavşanın arkasında bir ayı gördü. Korkup hemen kabuğunun içine girdi. Tavşan ayıyı görmediği için kaçamadı ve ayı onu yedi. Kaplumbağayı pençesiyle aldı ama çok sert olduğu için geri bıraktı.

Kaplumbağanın beğenmediği kabuğu onun hayatını kurtarmıştı. Tavşanın ise o çok övündüğü hızı pek de işine yaramamıştı.

Edanas SÖZEN

Tilki ile Fare

Tilkiyi görünce çıktı fare çatıya.
Tilki dedi ki ona hadi in aşağıya.
Fare bunu duyunca
Dedi, inmem aşağıya,
İnersem yersin beni bilirim,
Tilki onu kandırarak ya
Dil dökmüş ona.
En sonunda demiş ki
İnmezsen evi yıkarım,
Seni hemen alırım.
Ev sahibini düşünen fare
Dedi, tamam bir şartla,
Tilki demiş ki ona söyle bakalım şartını da.
Bir bilmecedir şartım,
Bilirsen aşağıya atlarım.
Tilki kabul edince sormuş bilmeceyi fare
Ama demiş bilmezsen gidersin buradan hemen
Tilki nasılsa kurnaz ya,
Hemen kabul etmiş şartı da.
O düşünürken fare gitmiş köyün birine
Tilki akılnı akıldan üstün olduğunu unutmuş
Böylece düşünceli fare kurtulmuş

Rabia KARAKAYA

Tilki ve Tavşan

Zamanın birinde bir tilki ve bir tavşan varmış. Ormanda bütün hayvanlar mutlu mesut geçinirlermiş. Fakat tilki hiç kimseyle geçinemezmiş. Hele tavşan ile hiç geçinemezmiş.

Tilki, zamanında ormandakilere kurnazlığıyla, sahtekârlığıyla çok çektirmiş. Hâlâ da çektirmeye devam ediyormuş. İçten içe aslında oda bu duruma çok üzülyormuş. Çünkü bu koca ormanda tek arkadaşı yokmuş. Ama kibirli halinden taviz vermeyip pişman olduğu hâlde yaptıklarından vazgeçmiyormuş.

Bir gün tilki ormanda dolaşıp yemek ararken tavşanla karşılaşmış. Tavşan önüne dönmüş ve yoluna devam etmiş. Tilki yaptıklarından pişmanmış ve yalnız olmasında artık canına tak etmiş. Tavşanla konuşup barışmaya karar vermiş:

-Tavşan kardeş tavşan kardeş hiç selam sabah vermiyorsun yahu, öylece geçip gidiyorsun.

-Neden selam verecekmişim sana?

-Aynı ormanda yaşıyoruz da ondan.

-Öyle mi? Hem bütün ormanı sahtekârlığınlakandırıyor sun hem de selam istiyorsun.

-Bak, tavşan kardeş affedin beni. Evet, yaptıklarım çok yanlıştı. Artık çok pişmanım yalnız olmaktan bıktım. Bende sizin aranızda katılmak istiyorum.

-Öyle mi? Biz sana zamanında çok dedik yapma, etme pişman olursun dedik. Sen bizi dinlemedin şimdi de pişman oldun he? Şaşırdım doğrusu.

-Böyle yalnız kalacağımı hiç düşünmemiştim doğrusu. Ama artık pişmanım herkese haksızlık yaptım ama sana daha

çok yaptım o yüzden ilk senden özür dilemek istiyorum. Özür dilerim tavşan kardeş affet beni.

-Belli ki pişmansın yaptıklarından. Madem barışmak istiyorsun, af diliyorsun o zaman büyüklük bende kalsın affettim seni. Ama tek benden özür dilemen yetmez biliyorsun değil mi? Ormanda ki diğer arkadaşlarımızdan da özür dileyeceksin.

-Tabii dileyeceğim. Hadi onların yanına gidelim.

Demiş ve diğer hayvanların yanına gitmişler. Tilki onlardan da özür dilemiş. Hepsi tilkiyi affetmiş. Artık ormandaki herkes arkadaş olmuş. Onların arasına tilki de dâhil olmuş.

Tilki, artık bu hayatta en önemli şeyin dostluk olduğunu, dostlarımızı kırmamamız ve hiçbir zaman doğru yoldan sapmamamız gerektiğini çok iyi anlamış.

Esra GÖRGÜLÜ

Yemek İçin Savaş

İçinde türlü türlü hayvanların yaşadığı bir orman varmış. Ama bu orman diğer ormanlar gibi değilmiş. Bu ormanda kral kediymiş. Kedi çok sakin ve iyi bir kralmış. Bu ormanda bir de tavşan varmış. Bu tavşan, çok bencil ve kavgacı imiş.

Bir gün tavşan bir yemek bulmuş ağzına alıp evine gidiyormuş. Karşısına bir fare çıkmış. Hemen tavşanın ağzındaki yemeğe atılıp bir parça almış. Tavşan bu durum karşısında çok sinirlenmiş ve:

-Hemen ver o yemeği!

-Hayır vermeyeceğim.

Kavga böyle devam etmiş ve tavşan fareye bir pati atmış. Farenin gözüne gelen pati farenin gözünü ıkarımış. Fare de bu duruma sinirlenmiş. O sırada kedi de olayın yaşandığı yerden gemekteymiş. Bu kavgayı görmü ve hemen ayırmaya gitmiş. Uzun uğraşlar sonu ikisine de birbirinden ayırmayı başarmış. Sonra sormuş:

-Tavşan kardeş, fare kardeş neden kavga ediyorsunuz?

-Yemeğimi çaldı bu fare!

-almadım, sadece bir parça aldım. Sen ise gözümü çıkardın.

-Tamam, sakin olun fare kardeş, bırak sen yemeği, gel ben sana bulurum yemek.

Kedi, fareyi alıp ona yemek bulmuş. Tavşan da evine geri dnm. Birkaç gün sonra kedi fare ve tavşanı yanına çağırmış. Onlara:

-Bakin. Kavga ettiğiniz neden çok saçma. Boş yere birbirinizin canını yaktınız. Hep birlikte aynı ormanda mutlu

yaşayalım, yemeğimizi paylaşalım. Almak istersek de izin alarak alalım. Hadi birbirinizden özür dileyip barışın.

-Özür dilerim tavşan kardeş izin almam gerekirdi.

-Ben de özür dilerim fare kardeş. Gözünü acıttığım için.

İki hayvan bir daha kavga etmemiş. Herkes mutlu yaşamış, paylaşmayı ve izin almayı öğrenmiş.

Berke DİRLİKLİ

Anadolu Parsı

Karadeniz ormanlarında bir Anadolu parsı yaşarmış. Bu pars, çok acımasız ve gaddar imiş. Haraç kesmediği, saldırmadığı uşak yokmuş.

Bir gün Trabzon'a çok uzak diyarlardan bir filuşak gelmiş. Dev gibi cüssesiyle taaaa Hint topraklarından gelmiş buraya sirk için. O kadar iriymiş ki, kimse onu ormanlarda yere seremez, el kol yapamazmış. Bir gün bu fil koparmış ipini kaçmış Karadeniz'in ormanlarına. O sırada da bizim pars uşak geziyormuş ormanda, avladığı atını yiyormuş. Fil ile karşılaşmış. Demiş kendi kendine,

-Ha da burada beni yenebilecek uşak yoktur da, Bu ayuyuda alt ederim ben, demiş. Çıkmış bizim filin karşısına. Demiş file,

-Sökül bakalım sırtındakileri uşağım, demiş Bizim fil bilmiyor tabii laz ağzını. Öküzün trene baktığı gibi bakmış parsa.

-Ne bakıyorsun da, Ha bana artislik mi yapacasın, demiş pars. Fil yine anlamamış, bu sefer pars sinirlenmiş, çakıvermiş küçük patisiyle filin koca ayağına. Fil de boş durur mu, hortumunun tersiyle bi tane patlatıvermiş parsa. Pars da artık bu saatten sonra kükrer değil, miyavlar olmuş. Bir daha da hiç kötülük yapmamış.

Eren Rasim DURA

Kıskançlık

Günlerden bir gün tatlılar tatlısı civcivin canı çikolata çekmiş. Evden hızlıca çıkıp çikolata ağaçlarının yanına gitmiş.

Öyle bir iştahla yemiş ki yüzünün her yeri çikolata olmuş fakat buna rağmen civcivin tatlılığı gitmemiş. Civevin bu tatlılığını gören at e haliyle onu çok kıskanmış. O kadar çok kıskanıp morali bozulmuş ki kişneye kişneye koşmaya başlamış. Diğer arkadaşlarının yanına varıp gördüklerini söylemiş.Civevle dalga geçmek için otuz at çikolata ağaçlarına doğru yola koyulmuş.Fakaat fark etmedikleri bir şey varmış ki o da civcivin ördek arkadaşları kıskanç atın dediği her şeyi duymuşlar.Hızlıca civcivin yanına varmışlar. Onun çikolataları yerken ki tatlılığına dalıvermişler. Atların yaklaştığını toynak seslerinden ve kıskançlıktan kuduran atın kişneme sesinden anlamışlar. Hemen civcivin yanına gidip duyduklarını anlatmışlar. Fakat civciv akıllı olduğu için yanındaki ıslak mendil paketinden bir mendil çıkarıp yüzünü silmiş.

Atlar geldiğinde ise çok şaşırılmışlar. Civevin yüzü aynı tatlılığında ve yumuşacıkmiş.Kıskanç at iyice kudurmuş hem tepinmeye hem de kişnemeye başlamış. Bunu gören civciv kahkahalara boğulmuş daha sonra atın yanına gidip ona yüzünü sildiği ıslak mendili verip;

-At kardeş, yüzünde bir şey var al sil, demiş.

At bunun üzerine hemen mendili alıp yüzünü silivermiş. O an herkes gülmeye başlamış civciv de:

-Yüzünde ne olduğunu sormadan söyleyeyim. Yüzünde kilometrelerce uzakta olan birinin görebileceği bir kıskançlık vardı. Sen de onu çikolatayla kapattın, demiş.

At bu yaptıklarından dolayı kendinden çok utanmış. Cıvıv ve ördek arkadaşlarından özür dilemiş vee şunu anlamış kıskançlığından dolayı iftira atmak seni hiçbir yere götürmez. Kötülük yapanın kötülüğü her zaman kendisini bulur. Bundan ders çıkaran at, daha sonrasında da kimseye iftira atmayacağına yemin edip yaşamını kıskançlıktan uzak sürdürmüştü.

Şevval ÖZDOĞAN

Hasta Kral

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, zengin, güçlü, ordusu sağlam bir kral varmış. Bu kral, günlerden bir gün hastalanıvermiş yatağa düşmüş. Kralın ölen karısından olan iki oğluyla bir kızı çok üzölmüşler. Üvey karısının ve kıskanç ikiz kızlarının umurunda bile değölmüş. Hatta ölse de malın başına otursak diye ümitleniyorlarmış.

Kral, bir gün öz evlatlarını yanına çağörtmüş. Demişki evlatlarım ne umarsam sizden umarım, bana bir hâl çare bulun. Evlatlarına kocaman kervanlar hazırlatmış. Bunu duyan üvey karısı üç büyük kervana da kiraladığı katilleri yerleştörmüş. Oğullarından birini Bağdat'a birini de Yemen'e göndermiş. Kızını ise İstanbul'a.

Yoldayken üvey karısının kiraladığı katiller yok yemeğöneymiş, yok suyunaymış her yere zehir koyuyorlarmış. Ne olup ne edip o yemek o su bir türlü boğazlarından geçmiyormuş. Oğulları hemen bulabildikleri bütün doktorları toplayıp getirmişler. Tabii o sırada da kralın hasta olduğu 7 diyarda duyulmuş. Hastalığın çaresini bulana kilosunca altın ödölü vereceğöde duyulmuş tabii.

Oğullarının getirdiğı doktorlardan birisi bile kralın hastalığına çare bulamamış. Kızı İstanbul'a varınca olanları duyurmuş İstanbul'un çok önlü bir doktoru varmış. Kız bunu duyunca o doktoru askerlerce getörtmüş. Ey! Doktor sen babamın hastalığına çare bulabilir misin? Duyduğuma göre baya önlüymüşsün, demiş. Doktorda, vallahi hanımefendi şimdiye kadar kapıma geleni iyileştörmeden göndermedim,

demiş. Kız bunu duyunca, o halde hazırlan saraya gidiyoruz, demiş.

Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Altı ay bir güz gitmişler en sonunda saraya varmışlar. Kralın kızının getirdiği doktor, kralın hastalığını bir çırpıda anlayıvermiş. Bunu duyan kralın üvey karısı ve ikizleri hemen o doktoru öldürmenin yolunu aramaya koyulmuşlar. Kralın öz kızı bundan kuşkulandı. Doktora sunulan evin her yanını aralıksız askerle donatmış. Oraya gelen yemekler bile önce başkası tarafından yenip kontrol edilip öyle veriliyormuş.

Aradan az zaman geçmiş doktor ilacı hazırlamış. Kralın odasına cümbür cemaat herkes hep birlikte girmiş. Doktor, bizi yalnız bırakır mısınız, diye ricada bulunmuş.O an üvey karısı, inanmayın bu adama, bu düşman ülkenin bir ajanı kralımızı öldürmek istiyor, deyivermiş. Askerler kılıçlarını doktorun boğazına dayayıvermişler. O sırada kralın öz kızı, üvey annesinin odasını kurcalıyormuş. Odada bir plan kâğıdı buluvermiş bunun babasını öldürmek için yapıldığını anlayınca hemen babasının odasına koşmuş askerleri o vaziyette görünce hemen kılıçları indirmeleri için komut vermiş. Babasını asıl öldürmek isteyenlerin üvey annesiyle üvey kardeşlerinin olduğunu elindeki kâğıdı babasına göstererek kanıtlamış. Babasından gelen kesin talimat üzerine askerler kralın üvey karısını ve üvey kardeşleri astırmış. Sonra doktorun dediği gibi kralla doktor yalnız kalmışlar içeriden garip sesler gelmeye başlamış. Bir süre sessizlik yaşanmış ve ardından o odanın heybetli kapıları kral tarafından açılmış. Bunu gören kralın evlatları sevinçten babalarının koynuna sarılmışlar.

Kral dediği gibi sözünde durmuş ve doktora kilosu ağırlığınca altınını verip onu İstanbul'a yollamış. Sonra hayatlarına kaldıkları yerden devam etmişler. Onlar ermiş muratlarına, darısı sizlerin başına...

Mehmet AYDOĞAN

Kediler

Bir ev kedisi bir de sokak kedisi varmış. Ev kedisi Ginger, açgözlü, yetinmeyi bilmeyen, aşağılayıcı ve değer bilmeyen bir kişiliğe sahipmiş. Sokak kedisi Diamond ise gözü tok, mutlu, tanıştığı kedileri seven ve değer veren bir kediymiş.

Bir gün Ginger yeni yıkanmış, yemeğini yemeğe gidiyormuş. Sonra gözü sokak kedisi Diamond'a takılmış. Çok pis ve sıskaymış. Camı açmış ve:

-Hey çöp torbası kokun midemi bulandırıyor, görüntün ise gözlerimi ağlatıyor. Çabuk uzaklaş buradan, demiş.

Diamond ise çok alınmış buna. Gece hem durumuna ağlamış hem de ona bir ders vermeliyim ki başkalarına da böyle davranmasın diye düşünmüş. Sabah olunca eski dostu ve oldukça bakımlı olan Snowwhite'yı Ginger'in evinin önüne çağırılmış. Snowwhite gelince cama taş atmış ve Ginger'a patisiyle gel işareti yapmış. Snowwhite o kadar güzelmış ki Ginger onu gördüğünde büyülendiğini sanmış. Hemen koşarak kapıdan dışarı çıkmış ve Snowwhite ile tanışmak için can atmış. Snowwhite onu oyalarken Diamond evin içerisine girmiş ve her yeri birbirine katmış, tüm kedi mamalarını yemiş ve evin her yerine pislemiş. Evde işi bitince çitlerin arkasından Snowwhite'in anlayacağı ama Ginger'ın ne olduğunu anlamayacağı bir ses çıkarmış ve Snowwhite oraya gelince yaşanacak olayları beklemeye başlamışlar. Ginger tam eve girdiğinde ortalık çok pis ve karışık görünüyormuş. Ginger üzerindeki şoku atlatmaya çalışırken ev sahibi eve girmiş ve:

-Gingeeer! Yetti artık bu düzensizliğin. Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Artık bu evde sana yer yok, deyip

Ginger'ı sokağa atmış. Bu sırada Diamond, hemen sahibin yanına gitmiş ve sırnaşmış.Sahip Diamond'ı tanıyıp sevdiği için onu sahiplenmiş. Hemen içeri götürüp bir güzel yıkamış ve Ginger'ın eski yatağına yatırmış.

Diamond yatarken gözü balkon kapısından Ginger'a takılmış ve ettiğini buldu deyip tekrar yatmaya devam etmiş.Ginger evin önünden ayrılmıyormuş ve Diamond ona her gün artan yemeklerden götürüyormuş.Ginger onunla konuşmak istiyormuş ama Diamond onunla ilgilenmeden arkasını dönüp yürümeye devam ediyormuş.

Ömrünün geri kalanında Diamond rahat Ginger ise yorucu ve pis bir yaşam sürmüş ve bu durum sonsuza kadar böyle devam etmiş.

Sıla CEBECİ

Kendini Beğenmiş Zürafa ile Aslan

Zürafa yine bir gün ormanda gezmeye başlamış. Karşısına hangi arkadaşı çıksa: “Aranızda en uzununuz benim bana itaat edeceksiniz, saygı duyacaksınız” dermiş. Herkes de ona saygı duymuş. Fakat bu olay ormanların kralı aslanın kulağına gitmiş ve hemen yardımcılarına:

-Bana hemen o zürafayı bulup getirin demiş.

Yardımcılar zürafayı kralın önüne getirmişler ve boynunu bir kütük parçasının üstüne koyup ellerinde balta ile kralın komutunu bekliyorlarmış. Fakat kral, zürafayı öldürmeden önce onla biraz konuşmak istemiş ve başlamış sormaya:

- Sen benim çok sinirli bir yapıya sahip olduğumu ve bu ormanın kralı olduğumu bilmez misin bre cahil?!

- Hayır, bilmiyordum lütfen beni bağışlayın kralım, demiş zürafa. Aslan da:

- Bir daha bana saygısızlık yapmayacağına söz verirsen seni bağışlayacağım, demiş. Çok korkan zürafa da:

- Söz, söz veriyorum kralım. Artık kimseye saygısızlık yapmayacağım, yeter ki siz beni bağışlayın, demiş ve aslan da:

- Tamam, hatalarını kabul ettiğin için seni bağışlıyorum, demiş ve onu serbest bırakmış.

O günden sonra zürafa asla kendini yüceltmemiş.

Berkant ÇİÇEK

Kibirli Tembel Kedi

Zamanın birinde, iyi bir aile tarafından sokaktan alınıp büyütülen bir kedi yavrusu varmış. Bu aile: “Kedi büyüyünce, evimize dadanan fareli kovalar, böylece rahatlarız.” diye düşünürmüş.

Sahipleri tarafından iyi beslenen kedi kısa zamanda büyümüş. Ekmek elden su gölden yaşayıp gidiyormuş. Arada bir sokağa kedileri ile dalga geçer, kendisinin hiç yorulmadan beslendiğini, onlarınsa bir lokma yemek için çöpleri karıştırdıklarını anlatıp dururmuş.

Bir zaman sonra, tembelliğe, yatmaya iyice alışan kedi artık hareket edemez hale gelmiş ve artık fare kovalayamıyormuş. Aile de: ”Hiçbir işe yaramayan kediyi beslemek akıl karı değil” diye düşünüyormuş. Bu yüzden hiçbir işe yaramayan kediyi evden atmaya karar vermişler ve kediyi sokağa atmışlar.

Bedeninin ağırlığı ile kendini bile zor taşıyan kedi, ne bir fare yakalayabilmiş ne de çöp konteynırlarına atlayabilmiş. Böylece zamanla hasta düşmüş. Tembelliğinin ve kibrinin sonuçlarıyla yüzleşmiş.

İnsanlar başta olmak üzere bütün canlılar çalışmak ve emek vermek zorundadırlar. Özetle, işlemeyen demir pas tutar.

Ahmet Eren YAVAŞ

Küçümsenen Güzellik

Özenle düzenlenmiş bir bahçe
Değişik türde çiçeklerle
Rengarenk görüntü sunuyordu,
İzleyenleri sanki büyülüyordu.
Güller, papatyalar, menekşeler
Birbiri ardı sıra dizilmişler.
Yarışır bir güzellikte,
Gibisi yok çoğu da yarış içinde,
Çabalıyordu öne çıkmaya.
İçlerinden bir papatya
Yanıdaki gülü çekiyordu,
Her fırsatta kötülüyordu onu.
Sivri, tehlikeli dikenlerinden,
Yapraklarının eğriliğinden
Dem vuruyordu durmadan.
Gül ise rahatsız oldu bu durumdan,
Hiç kötü niyetli değildi,
Papatya ile konuşmaya karar verdi:
“Benimle uğraşıp duracağına
Kendi güzelliğini çıkarsan ortaya
Bütün çiçeklerin yaptığı gibi,
Göstersen herkese güzelliğini,
Çevremiz daha da şenlenir;
Bahçemiz daha da güzelleşir.”
Papatya gülü dinlemedi,
Onu kötülemeye devam etti.
Böylece güzellikte onu

Gececeğini sanıyordu.
Gülü küçük düşürerek
Kendini güzel gösterecek.
Papatya bu niyetle
Gülü küçümserken yine,
Bir bülbül konu ağacın dalına
Dilinde en güzel şarkılarla.
Sesiyle bütün çiçekleri büyüledi,
Onu dinleye çiçeklerin hepsi
Konsun diye kendi dallarına
Tüm güzelliklerini çıkardılar ortaya.
Papatya da çekmek istedi
Güzel sesli bülbülün dikkatini.
Bunun için denemeliydi bildiği yolu,
Hemen gülü küçümsemeye koyuldu.
Yanıdaki gülü kötüledikçe
Güzelleşeceğini sanıyordu kendince.
Bülbül kararını vermişti oysa
Uçup konu küçümsenen gülün dalına.
En güzel şarkılarını başladı söylemeye
Güzelliğiyle büyülediği güle.

E. İrem MARUL

Maymun ve Ceylan

Bir gün maymun, her zamanki gibi dereden su içen ceylanlara bakarak iç geçirmiş. Bunun nedeni kendisinin de Ceylanlar kadar güzel olmak istemesiymiş. Bir süre sonra artık dayanmadığını gidip tanıdığı bir ceylana onları kıskandığını söylemeye karar vermiş.

Daldan dala atlayarak Ceylan'ın yanına gelmiş ve onu fark etmesi için öksürmüştü. Ceylan önce maymunu fark etmemiş ama sonra kafasını yukarı kaldırmış, maymunu görünce hemen yanına çağırılmış. Maymun hemen konuya girerek konuşmaya başlamış:

-Siz çok güzelsiniz ve bu beni çok rahatsız ediyor. Bu haksızlık ben de sizin kadar güzel olmak istiyorum, demiş bağırarak.

Ceylan önce maymunun ne demek istediğini anlamamış. Fakat sonra dediklerini aklından geçirince maymunun onları kıskandığını anlamış. Bunun üzerine ceylan konuşmaya başlamış:

-Anlıyorum seni maymun kardeş ama güzel olmamız başımıza bir sürü dert açıyor. Mesela, bizi sürekli avlıyorlar. Yakalayıp hayvanat bahçelerine götürüyorlar ve daha fazlası. Emin ol ki senin gibi olmak isterdim, demiş.

Maymun bu duyduklarından sonra ceylanları kıskandığı için kendisine kızmış ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz vermiş.

Zişan PÜR MÜS

Meraklı Mavi Pullu Balık ve Arkadaşları

Bir gün deniz atı, deniz yıldızı, karettakareta ve mavi pullu balığın canı çok sıkılıyormuş. Okyanusta açılıp farklı yerleri görmek istiyorlarmış ama aileleri izin vermiyormuş. Mavi pullu balığın aklına bir fikir gelmiş, ailelerinden izinsiz okyanusta dolaşma fikri. Arkadaşlarınademiş ki:

-Arkadaşlar ailelerimizden izinsiz okyanusta dolaşabiliriz. Eğer ailemize söylemezsek haberleri olmaz, demiş. Arkadaşları azda olsa korkuyorlarmış ama okyanusu çok merak ettikleri için bu fikri kabul etmişler.

O gece herkes uyuyorken meydana toplanmışlar ve gizlice yaşadıkları yerden uzaklaşmışlar. Şarkı söyleyerek yüzmüşler, bayağıilerlemişler, farklı farklı yerler görmüşler, yemek yemişler oyun oynamışlar. Sonra bu dört arkadaşın uykusu gelmiş. Mağaraya benzer bir yer aramaya koyulmuşlar. Karşıda kocaman bir mağara görmüşler, hep beraber mağaraya girmeye karar vermişler. Mağaraya yaklaştıkça korkuları daha çok artmış. Mağaranın içine girmişler ki bir de ne görsünler.Burası mağara değilmiş, kocaman mavi balının ağzıymış. Dört arkadaş o kadar korkuyormuş ki hepsi birden ağlamaya başlamışlar.Sonra mavi pullu balık:

-Arkadaşlar, ağlamakla elimize bir şey geçmez siz burada durun ben çıkış yolu arayacağım, demiş. Balının dişlerinin arasına girmiş ama dudakları oynamıyormuş, boğazına gitmiş, kaybolur diye geri dönmüş. Oda yavaş yavaş ümitsizliğe kapılmaya başlamış. Bir kenara çöküp diğer arkadaşlarıyla ölümü beklemeye başlamış derken bir de ne

görsün balinanın damağında bir delik varmış. Hemen yukarı doğru yüzmüş ve kafasını delikten çıkarabilmiş.

Artık kurtulmuşlardı. Mavi pullu balık hemen arkadaşlarının yanına gitmiş, gördüğü deliği onlara anlatmış. Dört arkadaş kurtuldukları için çok sevinmişler ve hep beraber o delikten dışarı çıkmışlar. O an anlamışlar ki ailesinden izinsiz dışarı çıkarlarsa başlarına kötü bir şey gelebilirmiş. Dört arkadaş evlerine gidip annesinden ve babasından özür dilemişler ve asla izinsiz uzaklaşmayacakları için söz vermişler.

Aysu KÜÇÜK

Nankör Aslan

Bir sonbahar mevsimiymiş ve havalar iyice soğukmuş. Ormanın derinliklerindeki hayvanlar kış hazırlığı yapıyormuş, tüm hayvanlar yine oturmuş sohbet ediyorlarmış. O sırada bir aslan gelivermiş ve bu soğukta da donmak üzereymiş onlara: “Çok üşüyorum, lütfen beni de aranızda alın.” demiş. Hayvanlar hiç düşünmeden: “Tabii ki burada herkese yer var.” demişler.

Birkaç gün sonra aslan hiç bir iş yapmaz olmuş ve üstüne üstlük onlara iş yaptırıyormuş. Yine oradaki papağana: “Bana yemek bulabilir misin?” demiş. Papağan da: “Niye sen kalkıp kendine yemek aramıyorsun?” demiş. “Ben çok yorgunum.” diyerek kestirip atmış. Arkadaşları papağanı sakinleştirmeye çalışmış ama onlar da bu durumdan pek hoşnut değillermiş. Sonra aslan sinirlenerek: “Yeter artık, bana yemeğimi getirin!” diye bağırılmış. Aslandan korkan hayvanlar ona karşı gelemiyormuş korktukları için de ona yemek aramaya gitmişler. Böyle giderse kışlık depo yapmaya da vakitleri kalmayacakmış. Bunun farkına varan baykuş, arkadaşlarıyla bir plan kurmuş. Aslana bir ders vereceklermiş. Sabah olmasını beklemişler.

Sabah olduğunda aslan da uyanmış: “Nerede benim yemeğim?” diye bağırılmış. Kokarca ve sincap aslana: “Biraz ileride senin için bir yemek bulduk ama çok büyük olduğundan taşıyamadık. İstersen gel de bir bak .” demişler. Aslan, kocaman göbeğini kaldırarak ilerlemeye başlamış. Bu arada, orada bekleyen orangutan ve bukalemun da aslana tuzak hazırlıyormuş. Sonunda oraya ulaşan aslan etrafına bakınmış ve: “Nerede benim yemeğim?” diye kükremiş. Sincap ve

kokarca: “İşte Şu ağacın önünde, git, bak. “ demiş. Asla oraya doğru giderken sincap ve kokarca ağacın arkasında saklanan orangutan ve bukalemuna iŐaret yapmıŐlar. O anda da tuzağı alıŐtırmıŐlar ve aslan yemek ararken tuzağa düşmüş. Baykuş ve diğerleri de gelmiş ve aslanı ormandan bir daha geri dönmemek üzere atmışlar.

Artık hayvanlar eskisi gibi mutlu hayatlarına devam etmişler. Eee, eden bulur, nasıl olsa aslan onlara çok kötü davranıyormuŐ ve sonunda o da hak ettiğini bulmuş.

Merve UğUR

Oduncu ve Peri

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer pire iken cüceler tellal iken ben nenemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken geçimini ormanda ağaç keserek sağlayan bir oduncu varmış.

Havanın çok soğuk olduğu bir gün, ormana gitmiş. Ağaç kesmeye başlamış. Oduncu ağaç keserken çok üşüyormuş. Tam bu sırada baltasını vurduğu yerde baltası kalakalmış. Elleri buz gibi olan adamcağız, ne yaptı ne ettiyse, baltayı ağaçtan çıkaramamış. O kadar çok öfkelenmiş ki baltasına, ağaçlara ve soğuğa bağırmaya başlamış.

Bu sırada ağaçların arasından çıkan bir kadın, oduncunun yanına gelerek:

-Neden senin sermayen olan ağaçlara ve baltaya kıızıyorsun? Onlar olmasa sen aç kalırsın, demiş. Adamın öfkesi dinmediği için:

-Bu kalın ağaçlara çok sinirleniyorum. Dokunduğumda hepsi parça parça olsun istiyorum, demiş. Kadın:

-İstedğin gerçekten bu mu, diye sormuş. Oduncu:

-Evet, kesinlikle bu, diye cevap vermiş. Bunun üzerine kadın:

-Peki, ben bu ormanın koruyucusuyum. İstedğin olacak, demiş adama. Bu işe çok sevinen ormancı evinin yolunu tutmuş. Bir yandan da:

-Bundan böyle dokunduğum her ağaç parçalanacak. Böylece yüzlerce ağaç keser, kısa zamanda zengin olurum, diye düşünüyormuş. Ama işler hiç de oduncunun istediği gibi gitmemiş. Çünkü eve gelince kapıyı açmak için dokunduğunda

kapı parçalanmış. Çünkü o da ağaçtan yapılmış bir kapıymış. Yemek için dolabı açmak istemiş. Tahta dolap paramparça olmuş. Gece uyumak için yatağına dokunmuş. Tahtadan yapılmış yatağı un gibi dağılıvermiş. Uyuyamayan ve aç kalan oduncu, sabah olur olmaz ilk işi ormana gidip eskisi gibi olmayı dilemek olmuş. Oduncu eski haline dönmüş.

O günden sonra, elindekiler için şükretmesi gerektiğini anlayan oduncu, bir daha asla baltasına ve ağaçlara bağırمامış.

Fatma Huri KUTLUAY

Seviyor Sevmiyor

Bir varmış, bir yokmuş. Çok eski zamanlarda yakışıklı bir prens varmış. Bütün kızlar ona hayranmış. Bu kızlardan üç tanesi kardeş olmalarına rağmen prensi alma yarışı içindeymiş. Bir kardeşleri daha varmış ama o prensi sevmesine rağmen kardeşleriyle paylaşmıyormuş. Adı Papatya'ymış.

O içine kapanık, kibar, anlayışlı ve pek de nazıkmış. Ama seviyormuş işte, vazgeçemiyormuş prensten. En çok o seviyormuş onu, kalpten. Diğerleri gibi parası, malı mülkü için değilmiş, sevgisi. Tam aksine prensi yardımsever, esprili ve zeki biri olduğu için seviyormuş. Diğer üç kardeşten biri olan Karanfil, hırslı, karamsar ve iddialı biriymiş. Diğerlerine nazaran bir de sihir yapabiliyormuş. Ama bu sihirleri hep kendi için kullanıyormuş. Hayali prensi görüp kendisine âşık etmekmiş. Karanfil birden bir iddia ortaya atmış.

Karanfil:“Prensi ben alamazsam siz hiç alamazsınız.” demiş.

Lale:“Sen öyle sanmaya devam et.”Gül:

“Ben zaten alamam. Beni çıkarın. Karanfil:“ Papatya sen ne diyorsun?”Papatya:“Bilmem, bilmem ki. Ben olacak şeyler hakkında iddiada bulunmam. Hem şimdiye kadar da ben hiç iddiada bulunmamıştım değil mi?”Karanfil:“Doğru sen pek iddiada bulunmazsın. Ama söz konusu yakışıklı ve zengin bir prens.”Papatya:“Hayır, konu yardımsever, esprili ve zeki bir prens.”Karanfil:“Valla ben parasına bakarım. İçinden, sihirle para olmuyor.” diye mırıldanmış.

Anneleri Zencefil birden içeri girmiş. O çok dakik ve sinirli bir kadınmış. Zencefil: “Saat kaç olmuş, siz hâlâ uyumadınız mı? Hadi çabuk yataklara.” demiş.

Papatya, o akşam prensi rüyasında görmüş. Prens ona: “Geliyorum beni bekle.” diyormuş. Prens ise rüyasında, bir papatyanın yapraklarını tek tek kopararak “Seviyor sevmiyor.” diyormuş. Birden uyanıvermiş, elinde bir papatya ve üzerinde rüyada kaldığı gibi üç yaprak varmış. Prens şaşkınlığı gidinceye kadar, papatyaya bakıpduruyormuş. O papatyaya bakıyormuş, papatya ona... Rüyada en son sevmiyor deyip yaprağı koparmıştı. Devam etti: ”Seviyor, sevmiyor, seviyor...” seviyor çıkmıştı. Prens, düşüncelere dalmış. Acaba “Beni kim seviyor.” diye düşünüp duruyormuş. Seviyormuş, biri onu. Ama kim?

Prens sabaha kadar uyumamış. Şimdiye kadar hiç birini sevmemişti. Bu rüya onu çok etkilemişti. Rüya tabircilerine durumu anlatmış ama onlar da bulamamışlar çaresini. Prens birden kızın isminin Papatya olma ihtimalini düşünmüş. Annesi çiçekçi olduğu için herbirinin adını bir çiçek ismi koymuştu. Onları herkes bilirmiş, onlara “Çiçek Kızlar” diyorlarmış. Prens, olma ihtimali az da olsa bu durumun sorgulanmasını istemiş. Papatya isimli biri olduğunu ancak yaşadığı yerin uzakta olduğunu ve kızın fakir bir ailenin kızı olduğunu öğrenmiş.

Prens için fakirlik, zenginlik önemli değilmiş ama ailesi bu hususa çok dikkat ediyormuş. Prens, ailesinin haberi olmasın diye, kızı çağdırtmak yerine yola koyulmuş. Hava karlı, soğuk ve yollar engebeliymiş. Ama prens zor da bir haftada varmış, kızın evine. Annesi kapıyı açıp prensi gördüğünde, buz kesilmiş. Haklıymış da, kim inanır ki prensin evlerine geldiğine. Prens “Papatya ile görüşebilir miyim?” diye sormuş. Annesi peki de neden diye sorunca Prens, rüyamda gördüm, demiş. Annenin hâlâ akli almıyormuş ama Papatya'yı çağdırmış. Papatya yerine

Karanfil gelivermiş, birden. Sihir yapmış ama sihrinin sevgi üzerinde tesiri yokmuş. Annesi Papatya'yı çağırmak için içeri girmiş. Papatya, rüyasında “Seviyor, seviyor...” diye tekrarlıyormuş. Annesi Papatya'yı uyandırmış. Papatya şaşkınlık içerisinde prensin gözlerinin içine bakıyormuş. Prens olanları ona anlatmış. Papatya, kardeşlerinin onu istemesinden dolayı prensi kabul edemeyeceğini söyleyip ağlaya ağlaya odasına gidip kapıyı kilitlemiş.

Prens evine geri dönmüş ama Papatya bir türlü aklından çıkmıyormuş. Bu kadar duru güzellik, ince ruh ve bu gözü tokluk prensi çok etkilenmişti. Tekrar kapısına dayanmış Papatya'nın. Ama bu sefer kendinden emin bir tavır takınmıştı. Papatya'ya son bir kez konuşmak istediğini söylemiş. Prens: “Ben seni seviyorum. İnşallah, sen de beni seviyorsundur. Hayat zorluklardan ibaret, benimle zorlukları aşar mısın?” demiş. Papatya: “Ben de seni seviyorum evet, diye haykırmış.”

Kardeş sorununu çözmüşler ama önlerinde bir engel daha varmış: Prensın ailesi... Bir türlü vazgeçirememiş bu katı düşünceden ailesini. Prens, prenslikten vazgeçmiş ama sevdiğinden vazgeçmemiş. Papatya ile küçük bir nikâhın ardından mutluluk içinde yaşamaya devam etmişler.

Sevgi ASLAN

Sihirli Muz Tozları

Eski zamanların birinde bir adam yaşarmış, bu adamın güzeller güzeli kızı bir adama aşıkolmuş. Yaşlı adam bu genç adamla tanışmış, genç ve güzel kızına layık görmüş evlenmelerine izin vermiş.

İki gencin evlenmişler aradan aylar geçmiş ellerindeki paralar azalmaya başlayınca hayatlarındaki zorlukları ve mutsuzlukları artmış çünkü güzel kızın kocası ellerindeki tüm parayı bir toz tanesini bile altına dönüştürmek, çalışmadan mutlu ve zengin olmak isterken harcamış. Karısının bir iş bul, söylemlerine rağmen adamın zengin olma hayalleri ile uğraşlarına devam etmiş. Aylar ayları kovalamış hayatlarında hiçbir şeydeğişmemiş. Genç kız babasına olanları anlatmaya karar vermiş. Kızın babası adamı karşısına almış ve bende gençliğimde senin gibi bir simyacı olmak isterdim ve bunun üstünde çalışırdım ama gerekliolan son özel şeyi bulamamıştım şimdiye kadar fakat bunu yapmak için çok yaşıyım, demiş. Genç adam yaşlı adama ben yaparım yeter ki siz bana yapmam gerekeni söyleyin, demiş. Bunun üzerine yaşlı adam muz yetiştirmesi ve her hasat zamanında muzları topladıktan sonra muz yapraklarının arkasındaki sihirli tozları toplaması gerektiğini söylemiş. Genç adam, ne kadar toz toplamalıyım, diye sormuş. Yaşlı adamda bir kilo sihirli altın tozunu biriktirip yanına gelmesini söylemiş. Genç adam heyecanla bir tarla almış ve muz yetiştirmeye başlamış ve ilk hasat zamanı gelmiş, adam dikkatle topladığı tozların iki yüz gramı bile geçmediğini görünce diğer hasat zamanının gelmesini dört gözle beklemiş.

Adam sihirli tozu topladığında aradan tam yedi yıl geçmiş. Genç adam topladığı tozlarla ve karısı ile yaşlı adama gitmiş. Yaşlı adam kızına eşinin hasat edilen muzları ne yaptığını sormuş. Kız, yaşlı adama pazarda sattığını söylemiş bunun üzerine yaşlı adam peki hiç para biriktirdin mi diye sormuş. Genç kız eve gidip biriktirdikleri beş çuval parayı babasının evine getirip sihirli muz tozlarının yanına koymuş. Yaşlı adam gülümseyerek adama, artık zenginsin ve şu paralara bak, sen bunların hepsinin bu tozlar sayesinde yaptın, yani sen bu tozları paraya çevirdin tıpkı bir siyacı gibi, demiş.

Yeşim SÜRMEİ

Kötülüğün Sonu

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde upuzak kimselerin bilmediği çöllerle ve dağlarla kaplı bir cadılar ülkesi varmış. Bu çöller öylesine büyük öylesine kavurucuymuş ki bilselerdekimseler gitmeye cesaret edemezmiş. Bu ülkede ki cadılar dünyaya hükmetmek ve kötülük yaymak için toplanırlarmış.

Günün birindebu ülkede bir cadı dünyaya gelmiş ama bu cadı diğerlerine hiçbenzemiyormuş.Öylesine tatlı öylesine güzel bir cadıymış ki. İsmideVictormuş. Victor dünyaya gelince tüm cadılar toplanmış onu görmek için. Cadılar küçük Victor’u görünce onlarda o kadar çok şaşırılmışlar ki. Victor’un bir cadı olamayacağını söylemişler. Çünkü Victor hiç bir cadıya benzemiyormuş, adeta perilere benziyormuş. Victor büyüdükçe güzelleşiyor ve herkese iyilikyapıyormuş. Annesi Victor’un cadıya benzemesi için elinden gelenher şeyi yapmış ama başaramamış. Annesi Victor' u her cadınınıcadı olabilmesi için son çare olarak cadılar okuluna göndermiş.

Victor bir süre sonra okuldan kovulmuş çünkü hep iyilik yapıyormuş.Bütün cadılar Victor'un asla cadı olamayacağını ve öldürülmesi gerektiğini söylüyorlarmış.AnnesiVictor’a defalarca kez ağır ceza vermiş,büyüler yapmış ama akıllanmayınca onu bu çöllerle kaplı yerden daha uzaklara götürmeye karar vermiş.ÇünküVictor’un öldürülmesini istemiyormuş.Bir gün annesi Victor’ualıp dört tarafı denizlerle çevrili çölleri geçerek büyük ıssızbir ormana getirmiş.Bu ormanda büyük korkunç bir eve kapatmış. Buradan ancak bir

cadıya benzediği an çıkabileceğini söylemiş. Bu garip ev akşamları kaybolur gündüzleri tekrar ortaya çıkarmış. Victor, bir kaç gün sonra açlıktan bu kocaman esrarenmiş evde bayılmış kalmış.

Bir gün ormanda ava çıkan avcı çok üşüdüğü için bu garip eve girmeye çalışmış ama evin kapısının olmadığını görmüş. Hava kararmaya başladığında ev avcının gözünün önünde kaybolunca adamcağzın dili tutulmuş hemen koşup avcı arkadaşlarını çağırmış. Onlar başta inanmasalar da sabaha karşı evin tekrar belirdiğini görünce onlar da o kadar şaşırılmışlar ki içlerinden biri duvarları yumruklamaya başlamış. Daha sonra açamadıklarını görünce hemen ilerideki köyde yaşayan bir devden yardım istemişler. Dev gelip duvarı bir yumrukta kırmış. Başta girmeye çekinseler de meraktan içeriye dalmışlar ve Victor'u yerde bayılmış bir şekilde bulmuşlar. Hemen Victor'u alıp köyelerine götürmüşler. Victor'a su vererek ayıltmaya çalışmışlar. Victor ayılınca karşısında avcılarını görünce o kadar çokkorkmuş ki oradan kaçmaya çalışmış. Daha sonra sakinleşince oturup avcılara cadıların dünyaya hâkim olamaya çalıştıklarını söylemiş. Avcılardan biri hemen "Gidip onlara günlerini gösterelim!" diye atılmış ama hep birlikte önce plan yapmaya karar vermişler. Köyün bilgesine gidip durumu danışmışlar, ondan yardım istemişler ama bilge onlara cadılar konusunda yardım edemeyeceğini söylemiş. Ne kadar dildökseler de ikna olmamış. Bilgeyi ikna edemeyeceğini anlayan avcılar ve Victor tek başlarına gitmeye karar vermişler. Hemen yola koyulmuşlar. O kavurucu çölleri, dağları kırk gün kırk gecede anca geçmişler. Cadılar ülkesine vardıklarında şoke olmuşlar. Çünkü hiç bir cadı ortalıkta

yokmuş. Nereye baktıysalar cadılar yokmuş. Sonra Victor'un aklına bir şey gelmiş. Avcılara toplantı yapmak için toplanabileceklerini söylemiş. Hemen toplantı yerlerine doğru yola koyulmuşlar.

Toplantı yerleri nerdeyse yerin yedi kat altındaymış. O kadar çok yerin dibine inmişler ki gizlice cadılara görünmedenne yaptıklarını anlamaya çalışmışlar kadar çok cadı toplanmış ki bir türlü ne yapmaya çalıştıklarını göremiyorlarmış. Birden bir cadı onları fark etmiş. Victor ve avcılar kaçmaya çalışmışlar ama başaramamışlar. Çünkü yakalanmışlar. Annesi Victor'u görünce çok şaşırılmış ve ona lanetler okumaya başlamış. Tam cadılar Victor ve avcıları öldürecekken bilge çıkagelmiş.Hazırladığı karışımla tüm cadıları fareye dönüştürmüş ve cadılar bir daha asla büyü yapamamışlar. Bilge ardından “ İyiliği yalnız iyiler anlar,kötülüğü ise herkes. “ sözüyle onlara ders vermiş. Tüm dünyaya iyilik yaymışlar. Bir daha kimse kötülük yapamamış ve dünyaya iyilik hâkim olmuş.

Sudenaz PARLAYAN

İki Menekşe

Mor bir saksıda iki menekşe,
Biri beyaz, biri mor beyaz iki menekşe...
Beyaz olan kıskanmış diğerini,
Saksı ile olan benzerliğini.
Beyaz demiş ki ona:
İyi görmedim bugün seni
Mor lekeler var yapraklarında,
Dök o yaprakları, bu bir hastalık olsa gerek
İnan hepsi düşündüğümden seni...
Bizim menekşe endişelenmiş,
Dostuna hep güvenirmiş.
Esmiş bir rüzgâr,
Dökülecekken yapraklar
Soluvermiş, beyaz menekşe;
Özür dilemiş, son nefesinde.
Mevsimlerden güz,
Hüzün değildir daima.
Gidenlerin isteği,
Başkasının gitmesi idi.
Ve renklerden beyaz,
Masumiyet değildir daima.
Her dost güven vermemeli,
Mor menekşelere.

Sena SUBAŞI

Üç Altın Saç

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde ülkenin birinde bir kral varmış. Bu kralın da bir kızı varmış. Kız güzelmiş, akıllıymış. Onunla evlenmek isteyen de çokmuş. Ama babası kızını her isteyen bir sürü işi yerine getirmesini istiyor, işi yapanlara yeni koşullar ileri sürüyor, sonunda yorulanlar kızla evlenmekten vazgeçiyormuş. Kızcağız evlenmekten umudu kesmiş, kimse de uğramaz olmuş saraya.

Sonunda uzak ülkelerin birinden bir prens gelmiş. Prensesin resmini görmüş ve âşık olmuş. Aylardır yollardaymış. Prensesle evlenmeyi gerçekten istiyormuş. Kral, güler yüzle karşılaşmış delikanlıyı. Sonra, daha önce gelenlerden neler istediğini yazdığı deftere, kitaplara bakmış ve demiş ki: “Kızımla evlenmek isteyen cehenneme gider, şeytanın başından üç tel altın saç getirir.” Bu isteğin delikanlıyı ürkütmesini bekliyormuş ama delikanlı önce kralı sonra prensesi selamlayıp yola koyulmuş.

Derelerden sel gibi, tepelerden yel gibi aşarak bir ülkeye varmış. Sınırdaki görevliler nereye gittiğini sormuşlar. Delikanlı, “Cehenneme, şeytanın altın saçını almaya,” demiş. O zaman görevlilerin komutanı, “Geçmene izin veririz ama ülkemizin bir sorunu var, onu da şeytana sorarsan.” Delikanlı dertlerine çare soracağına söz verince, ülkede bir altın elma ağacı olduğunu, bir süredir ağacın elma vermediğini öğrenmiş. Atını sürüp gitmiş ve bir başka ülkenin sınırında gittiği yeri sormuşlar, şeytana sorması için de sorunlarını anlatmışlar. Onların da elmas akan çeşmeleri kurumuşmuş. Sonunda bir nehre ulaşmış delikanlı. Kayıkçı da derdini söyledi, ne kürekleri

birakabiliyor ne kayıktan inebiliyordu. Delikanlı şeytanın şatosuna vardı, kapıyı çaldı. Kapıyı şeytanın sütninesi açtı. Dev gibi yaşlı bir kadındı bu. Preense acıdı. Onu bir karıca yapıp elbisesine sakladı. Sonrada eve dönen şeytanı karşıladı. Şeytan başını sütninesinin dizine koyup masal dinlemek istedi. Biraz sonra da uyudu. Kadın şeytanın başından bir altın saç çekti. Şeytan öfkeyle uyandı. Sütnine rüyasında korktuğunu söyleyip altın elma ağacını sordu. Şeytan ağacın kökünde bir fare olduğunu söyleyip uyudu. Nine bir altın saç daha kopardı. Yine rüyadaymış gibi elmas çeşmesini anlattı. Şeytana göre su yolunu tıkayan tombul bir kurbağaymış. Son altın saç koparken şeytan iyice kızdı. Ama kayıkçının kürekleri ilk yolcuya vermesiyle kurtulacağını da söyledi. Sonra çekip gitti. Nine, delikanlıyı insana döndürdü, saçları verip uğurladı. Delikanlı, kayıkçı kendini karşıya geçirdikten sonra söyledi kürekleri ilk vermesini. Elmas çeşmeli ülkeden de, altın elma ağacı ülkesinden de ikişer eşek yükü altın ödül kazandı.

Kral, elinde üç altın saç, peşinde dört eşek yükü altınla dönen delikanlıya hemen verdi kızını. Ve dört eşek yükü altını nereden bulduğunu sordu. Delikanlı elma ağacını ve elmas çeşmesini anlatmadı, altınları şeytandan aldığını söyleyip yolu tarif etti. Açgözlü kral, tahtı damadına bırakıp hemen yola düştü. Altınlar için cehenneme gitmeye hazırladı. Nehri geçmek için kayığa biner binmez, eline kürekleri tutuşturuverdi kayıkçı. Kral da yeni biri gelene kadar kürek çekmeye başladı. Bildiğime göre artık altın için cehenneme gitmeye hazır açgözlü aptallar tükendi. O yüzden kral hâlâ kürek çekiyor olmalı.

Ceyda BAŞARAN

Dans Düşkünü Kocaayak

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken bir adamın delikanlı bir kızı varmış. Bu kız hemen her gün ava gidermiş. Bir gün babası ile kavga ettikten sonra çocukluğundan beri büyüdüğü ormana kafasını boşaltmaya gitmiş.Bu kızın ismi Yaprak imiş.Yaprak ormana gittiği zaman şarkı söylemeye başlamış.

Karanlık çökünceye kadar orman da yürürken şarkı söylemiş. Bir kaç saat sonra bir ağacın dibine oturmuş ve uykuya dalmış. Bu ağaç mağaraya çok yakınmış ve sabah olduğunda mağaranın içinden garip sesler geliyormuş. Yaprak bu sese uyanmış ve saat sabah beş sularıymış.Yaprak ,yiğit bir kız olduğu için cesurca hiç düşünmeden elinde kılıcıyla ve yanında en kadim dostları olan peri kunduz ve peri ornitorenk varmış.Hepsi birlikte mağaranın içine girmişler ve bir saat kadar yürümüşler .Sonra duydukları ses gittikçe yaklaşmış ve bu sesin bir şarkıya benzer olduğunu duymuşlar.Artıkmağaranın en dibine kadar ulaşmışlar ve onları süslü bir kapı bekliyormuş, kapının üstünde içeri girerken kılıç vb. aletiniz varsa kutuya bırakın yazıyormuş.Yaprak ,peri kunduz ve peri ornitorenk kılıçlarını o pembe keçeden yapılmış kutunun içine bırakmışlar.Artık içeri girmişler ve kapının kapanma sesinden korkmuşlar. içerideki müzik çok eğlenceliymiş sanki büyüdü gibi...

Daha sonra Yaprak'ı sanki bu büyüdü müzik içine almış ve Yaprak birden “fortnite dansı” yapmaya başlamış ve kadim

dostları peri kunduz ve peri ornitorenk buna anlam verememişler. Yaprak sessizce “Ben bu Kocaayak’ın hikâyesini biliyorum, babam anlatmıştı. Yanlış hatırlamıyor isem şöyleydi: “Kocaayak mağarasına girenlerle birlikte dans edermiş. Çünkü Kocaayak’ı annesi dans ederken doğurmuş. Bu yüzden dans etmeyenlere yüksek seste en nefret ettiği şarkıyı açar ve bu şarkı yüzünden sinirlenip mağarasına gelen davetsiz misafire Çin işkenceleri edermiş. Özünde bu Kocaayak iyi biriymiş lakin dans edersen ...Açıkçası benim buraya 205’inci gelişim her gelişimde dans ederim çünkü bu Kocaayak çok iyi bir canavar.Bana her gelişimde yiyecekler verir ve kuş sütü bile olan masada büyük bir ziyafet çekeriz.”

Bunu duyan peri kunduz ve peri ornitorenk hemen dans etmeye başlamışlar. Kocaayak bu üç misafiri görmüş ve içlerinden birini yani Yaprak’ı zaten tanıyormuş ve hemen “Hoş geldin canım dostum, hemen gel şuraya otur .” demiş. Şuraya dediği yer ise en şatafatlı, en mükemmel köşeymiş. Yaprak gitmiş hemen oturmuş. Arkadaşları peri kunduzu ve peri ornitorengi tanıtmış. Kocaayak bunları çok sevmiş ve büyük bir ziyafet çekmişler.Ayrıca peri ornitorenk ve peri kunduz içlerinden “İyi ki dans etmişiz.”vb. cümleler geçiriyorlarmış.Yaprak en kadim dostları olan peri kunduz ve peri ornitorengi göz kırpmış ve mutlulukla her şeyi yemişler.Ogünün sonunda eve dönmüşler Yaprak, babasına Kocaayak’ın özünde çok iyi biri olduğunu söylemiş.Peri kunduz ve peri ornitorenk Yaprak’ın söylediklerini kafalarını sallayarak onaylamışlar.Daha sonra Yaprak babasından özür dileyerek sarılmış hatanın kendisinde olduğunu söylemiş.Bunu

gören Yaprak'ın dostları olan peri kunduz ve peri ornitorenk duygulanıp birbirlerine sarılıp ağlamışlar.

Gökten üç elma düşmüş birisi yiğit olanların başına, birisi bu masalı dizip koşana, biriside bu masalı dinleyenlerin başına.

Yağmur OK

Akıllı Köpek ve Uzun Kulaklı Tavşan

Bir zamanlar bir köpek varmış.
Köpek o kadar akıllıymış ki
Etrafında ne olup bitiyorsa farkındaymış.
Bir kış günü görmüş tavşanı titrerken
Tavşanın çok üşüdüğünü anlayıvermiş tabii.
Gizlice izlemiş onu birkaç gün
Sonra demiş ki kendi kendine,
Bu uzun kulaklı tavşanın
Yoktur hiç ısınacak battaniyesi, giysisi, ayakkabısı
Hem de kalmamıştır yiyecek aş, çorbası
Isınacak odunu.
Aklına ona yardım etmek gelmiş tabii,
Düşünmüş taşınmış günlerce.
Tek başına yardım edemeyeceğini anlamış
Ertesi gün çağırmış tüm dostlarını evine,
Tabii uzun kulaklı tavşan dışında
Tüm dostları merakla akıllı köpeğin evine gelmişler.
Merakla sormuş şişman fil “ Akıllı köpek bizi neden çağırdın?”
Akıllı köpek onlara tavşanın hâlini anlatmış.
Lafa atlamış oradan şakacı şebek maymunu:
“Ben fakirim ama evimde fazla olan iki battaniyeden getiririm
birini.”
Ardından güzel tavus kuşu söylenmiş:
“Benimde evimde bir sürü giysi var, getiririm en kısa
zamanda.”
Daha sonra çalışkan karınca:
“Ben geçen yaz çok odun toplamış idim, bir sürü getiririm.”

Sonra şişman fil:

“Bilirsiniz iyi ayakkabılar yaparım. Bu akşam da eve gidip tavşana yapıveririm.”

Köpek bir anda bu kadar yardım gelmesine çok sevinmiş.

Köpek de demiş ki:

“O hâlde yarın getirin, hep birlikte tavşanın evine gidip sevindirelim onu.”

Ertesi gün tavşanın evine gitmişler ve çok sevindirmişler onu.

Tüm hayvanların anladığı bir şey varmış gayri bu olaydan

Herkesin durumu nasıl olursa olsun ufak ya da büyük bir başkasına yardım edebilir.

Tuğba BARLAK

Güvercin ile Karga

Uçsuz bucaksız yemyeşil ormanda,
Bir ağaç dalında,
Bir küçük güvercin yaşarmış.
Tüm hayvanlar bir arada yaşarmış bu ormanda ama,
Kimse sevmezmiş bizim küçük güvercini.
Nedendir bilinmez hep kendini över dururmuş,
Kimseye yardım etmez her daim kendini düşünürmüş.
Bir de karga yaşarmış bu ormanda,
Bir gün dayanamamış demiş güvercine:
"Nedir senin bu hâlin, sürekli kendini över durursun?"
Sinirlenmiş tabii güvercin, demiş:
"İnsan güzel olur da yahut sevmez mi kendini?"
"Sever sever tabii ama sevmenin de bir sınırı olmaz mı sence?"
"Bence güzel olmak ve güzele bakmak değerlidir, özeldir. Bu
yüzden de kendime olan sevgim bitmeyecek. Sence haksız
mıyım?"
"Tabii ki haksızsın. Bu koca orman senden bıkmışken, hiç
düşünmedin mi yalnız olduğunu?"
"Ben yalnız değilim, ben sadece bana layık
olanlarla konuşurum. Bunu da böyle bil."
Demiş ve süzüle süzüle uçmuş daldan.
Uçmuş ama boş uçmamış tabii,
Aklında bin bir düşünce.
Anlamış sonunda yanlışını,
Konmuş bir dala.
Söz vermiş kendine bundan sonra kendini beğenmek yok diye.

Zeynep Kübra ŞİMŞEK

Kızgın Goril ile Ukala Aslan

Her zaman olduğu gibi kendini ormanın kralı sanan aslan tüm hayvanlardan zorla bir şeyler alıyormuş fakat bir gün ormana yeni bir goril gelmiş. Bunu duyan aslan yanına gidip ondan yiyecek istemiş, ne olduğunu bile anlamayan goril aslana elindeki tüm yiyeceği vermek istememiş başta ama ilk günden kavga etmek istemediği için yiyeceklerini ona vermiş. İstediklerini aldıktan sonra aslan oradan gitmiş.

Goril orman halkıyla tanışmak için evinden çıkıp herkesin evine gitmiş, onlarla tanışmış ve orman ile ilgili bilgiler almış. Goril, tam evine dönerken komşusu timsahı dışarıda görmüş, yanına gidip ona: “Bu ormanın gerçek kralı kimdir?” diye sormuş. Daha sonra timsah ona şöyle cevap vermiş: Biz gerçek kralımızı bundan 3 yıl önce bir savaşta kaybettik fakat onun ukala oğlunu halk olarak sevmediğimiz için onun tahta geçmesine izin vermedik.” demiş. Goril, bu ukala aslanın dün evine gelen aslan olduğunu anlamış ve içinden, “Ona ben asıl kralın kim olduğunu gösteririm.” demiş.

Ertesi gün goril gün batımını izlemek için ormanın en yüksek ağacına çıkarak orada oturmuş, çok geçmeden aşardan gelen bir kükreme ile bulunduğu daldan şiddetli bir biçimde yere düşmüş. Goril tam aslanı bir çırpıda boğacakken aklına timsahın dedikleri gelmiş ve bir şey yapmaz aslan ukalaca gülmeye başlamış. Goril o kadar çok sinirlenmiş ki öyle bir kükremiş ki ormandakilerin hepsi o noktaya gelmiş. Tüm halk ne olup bittiğini anlamaya çalışmış, goril kocaman elleriyle aslanı yelesinden tutup havaya kaldırmış. Aslan pençe atarak

gorilden kurtulmuş fakat goril yanındaki ağaçtan bir sarmaşık alarak aslanı ağaca bağlamış.

Hayvanlar kendi aralarında konuşmaya başlamış, goril: “Ne konuşuyorsunuz?” diye sorunca da aralarından yaşlı bir porsuk ortaya çıkmış: “Bu aslan bize de bir sürü şaka yaptı günlerce tutsak tuttu bizi.” demiş, bunun üzerine kızgın goril ormandaki hayvanlara bakarak: “O zaman biz bu ukala aslanı sonsuza dek hapse atalım.” demiş. Orman halkı aslanı ne kadar sevmese de ona acımış ve aralarında konuşmaya başlamış. Porsuk gorile kendi önerisini sunmuş ve şöyle demiş: “Biz aslanı hiç sevmesek de o bizim kralımızın oğluydu o yüzden onu hapse atmak yerine 10 yıl boyunca günde ikişer kez ormandaki tüm ağaçları sulamak ile görevlendirmek istiyoruz.” demiş. Bunun üzerine goril bu öneriyi kabul edip aslanı çözmüş ve görevini ilk kez yerine getirmesi için onu ormana götürmüştü.

Siz siz olun kimin oğlu olursanız olun veya kim olursanız olun, hiç kimseden üstün olmadığınızı unutmayın

Fatih KURFALLI